

Všechny tuto uvedené příklady mají již i čistě hudební hodnotu, jenže tato hodnota za řeči zůstává nepovšimnuta.

Uvidíme, že změna ve výrazu, kdy po klidně proneseném, nijak nevzníceném nápěvku mluvy následuje vypuklý a napjatý, jest již i příznakem zvláštního typu písni.

Aby povšimnut byl nápěv mluvy, třeba mu uvolniti se a povyběhnouti z podruží služebného — dorozumívacího.

1. »Přijdete zejtra?« Na tu otázku dostal jsem odpověď:

— ano ano!

Dorozumívací úkol byl jedním ano vyplněn; opakováním již se nám jasněji ozve uvolněný a sesílený hudební tvar.

2. Líšenka chlubí se svou drůbeží:

— milostpaní, dobrá, milostpaní, dobrá —

»Zpěvnost« této řeči po poslechnutí každý již uzná.

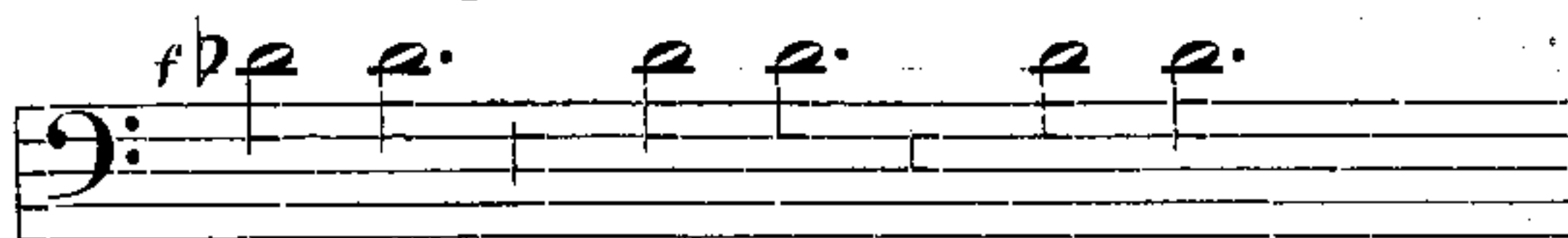
3. Klučina žádá:

— dajtě, dajtě —

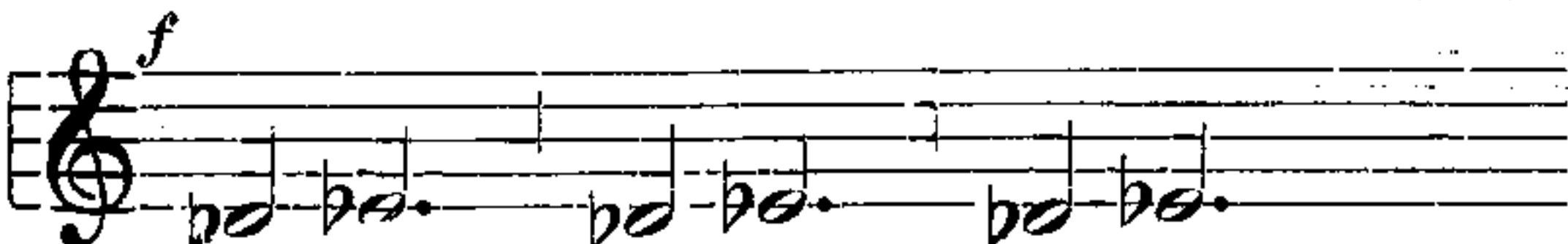
Jestliže opakováním hudební živel se vtírá a se sesiluje, postřehnou ho i děti.

4. Octař, s povozem, volá:

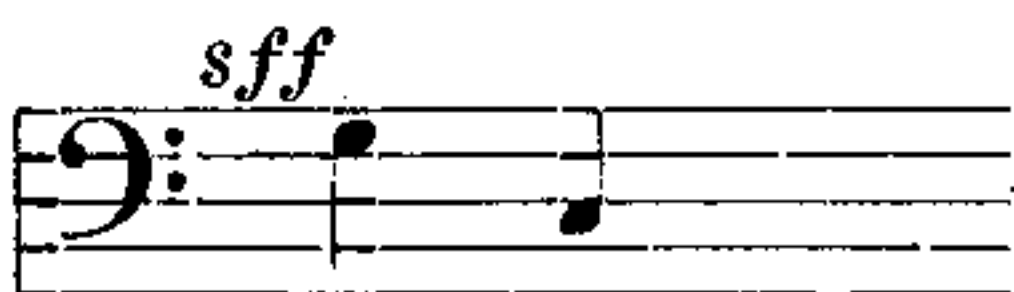
— ocet, ocet, ocet!

A Vinca, klučina čtyřletý, si tomu popěvuje:

océt océt océt!

5. Otec Vincu učí mluvit:

»— dře-vo —«

Vinca opakuje:

»— dže-vo —«